

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

ปัจจุบันความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีได้เข้ามามีบทบาทในการดำเนินชีวิตของมนุษย์ ส่งผลกระทบทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม ทำให้บุคคลต้องพยายามปรับตัวเพื่อจะได้ดำรงชีวิตอย่างราบรื่น และมีประสิทธิภาพ การที่บุคคลไม่สามารถปรับตัวได้จะทำให้เกิดความขัดแย้ง วิตกกังวล และคับข้องใจ ซึ่งหากเกิดขึ้นเป็นเวลานานอาจกลายเป็นโรคจิตโรคประสาทได้ในที่สุด ปัญหาการปรับตัวเกิดขึ้นได้ในทุกช่วงชีวิตไม่ว่าจะเป็นวัยทารก วัยเด็ก วัยรุ่น วัยผู้ใหญ่ หรือวัยชรา มีแนวโน้มจะรุนแรงมากยิ่งขึ้นหากประชาชนในประเทศยังไม่สามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเองได้

วัยรุ่นเป็นประชากรกลุ่มที่ได้รับความสนใจ และห่วงใยในระดับประเทศ เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อระหว่างวัยเด็ก และวัยผู้ใหญ่ ช่วงความเป็นวัยรุ่นในทศวรรษที่ผ่านมา คือประมาณอายุตั้งแต่ 12 - 18 ปี แต่ในปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันว่าช่วงความเป็นวัยรุ่นได้ขยายออกไป คือ 12 - 25 ปี เนื่องจากเด็กทุกวันนี้ต้องอยู่ในสถานศึกษานานขึ้น การเป็นผู้ใหญ่ที่พึ่งตัวเองได้ทางเศรษฐกิจต้องยืดระยะเวลาออกไป อีกทั้งรูปแบบการดำเนินชีวิตสมัยใหม่ทำให้เด็กมีวุฒิภาวะทางจิตใจช้ากว่ายุคสมัยที่ผ่านมา วัยรุ่นแบ่งออกเป็น 3 ระยะ โดยใช้เกณฑ์ความเป็นเด็ก - ผู้ใหญ่ตัดสิน คือ ช่วงอายุประมาณ 12 - 15 ปี เป็นช่วงวัยแรกรุ่น ยังมีพฤติกรรมค่อนข้างเป็นเด็กอยู่มาก ช่วงอายุ 16 - 17 ปี เป็นระยะวัยรุ่นตอนกลางมีพฤติกรรมก้าวร้าวกึ่งระหว่างความเป็นเด็ก - ผู้ใหญ่ ช่วงอายุ 18 - 25 ปี เป็นระยะวัยรุ่นตอนปลาย กระบวนพฤติกรรมค่อนข้างไปทางเป็นผู้ใหญ่ (ศรีเรือน แก้วกังวาน, 2540. หน้า 329) วัยรุ่นเป็นวัยที่มีอารมณ์เร่าร้อน รุนแรงเปลี่ยนแปลงได้ง่าย และขาดการควบคุมการแสดงออกทางอารมณ์ ซึ่งเรียกการแสดงออกทางอารมณ์ของวัยรุ่นว่า "วัยพายุแคะม" (สุโขทัยธรรมมาธิราช, 2540. หน้า 55) วัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย จิตใจ และอารมณ์มากที่สุด อวัยวะในร่างกายมีการเจริญเติบโตเต็มที่ และการทำงานของต่อมเพศ เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้วัยรุ่นมีความต้องการสิ่งใหม่ๆ และเริ่มสนใจทางเพศ (ธามนินิ โคตรวิบูลย์, 2540. หน้า 2 ; อ้างอิงมาจาก สุชา จันทร์อม, 2516. หน้า 85) จากอิทธิพลของปัจจัยด้านชีววิทยา คือ อิทธิพลของฮอร์โมนเพศซึ่งมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านร่างกาย และจิตใจของวัยรุ่น เกิดแรงขับทางเพศ (sex drive) โดยธรรมชาติ และปัจจัย

ด้านจิตวิทยา คือ จิตสำนึกของความเป็นหญิง หรือชายที่ทำให้เกิดความรู้สึกต้องการมีบทบาท เป็นภรรยา หรือสามี ทำให้สนใจอยากรู้ อยากเห็นเรื่องเพศมากขึ้น จนถึงขั้นอยากทดลองมี เพศสัมพันธ์ และผลักดันให้วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ได้ (รัตนดา ดอกแก้ว, 2539. หน้า 23 ; อ้างอิงมา จาก จันทรวินิตา ดิลกสัมพันธ์, 2538. หน้า 6) นอกจากนั้นวัยรุ่นยังมีความพยายามที่จะ ลอกเลียนแบบทั้งด้านการแต่งกาย การแสดงออกต่างๆ ตลอดจนเรื่องเพศ วัยรุ่นจึงพยายามที่จะ แสดงให้เหมือนกับที่เห็นในสื่อต่างๆ ปัจจุบันมีสื่อเกี่ยวกับเรื่องเพศเป็นจำนวนมาก เช่น นิตยสาร ภาพยนตร์ วิดีโอ สื่อทางอินเทอร์เน็ต เป็นต้น โดยเพื่อนมีอิทธิพลชักชวนอ่านหนังสือ หรือ สื่อสิ่งเร้าอารมณ์ทางเพศมากที่สุด (ล้วน บูชาภรณ์, 2543. หน้า 2) เมื่อได้รับแรงกระตุ้นทำให้ วัยรุ่นกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับเพศ พวกเขา รู้สึกสงสัย และต้องการคำตอบ ที่ถูกต้อง เมื่อมีโอกาสพูดถึงเรื่องเพศอย่างจริงจัง วัยรุ่นมักจะพูดอย่างเปิดเผย และสมเหตุสมผล วัยรุ่นกำลังเสาะแสวงหาสิ่งที่ถูกต้อง และมีความหมาย ต้องการที่จะปฏิบัติตัวให้เหมาะสมในเรื่อง เพศ และต้องการผสมผสานบุคลิกภาพที่แท้จริงของตนเอง หากพวกเขาได้รับการบอกเล่าด้วย ข้อมูลที่ไม่เป็นจริงจากสื่อมวลชน และผู้ชายของที่ไม่คำนึงถึงความถูกต้อง ทำให้เกิดปัญหาการมี เพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรตามมา (ธามนินิ โคตรวิบูลย์, 2540. หน้า 2 ; อ้างอิงมาจาก วารุณี อมรทัต, 2532. หน้า 123) จากสถานการณ์ดังกล่าวทำให้การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นเพิ่มมากขึ้น โดยพบว่าวัยรุ่นอายุ 15 - 16 ปี เคยมีเพศสัมพันธ์มาแล้วร้อยละ 21.50 และแนวโน้มพบการมี เพศสัมพันธ์ครั้งแรกตั้งแต่อายุน้อย โดยพบในเพศชาย อายุ 10 ปี ในเพศหญิง อายุ 14 ปี (ถวัลย์ อยู่สุวรรณ และคณะ, 2547. หน้า 39) การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นจึงอาจทำให้เกิดการ ตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ขึ้นได้

ปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น หรือในมารดาอายุต่ำกว่าอายุ 20 ปี เป็นปัญหาที่สำคัญ ทางสาธารณสุข เนื่องจากทำให้เกิดปัญหาตามมาหลายประการ เช่น การตั้งครรถ์นอกสมรส การตั้งครรถ์ที่ไม่พึงประสงค์ ขาดการวางแผน หรือคาดหวังไว้ล่วงหน้า การทำแท้งผิดกฎหมาย ประมาณกันว่าในแต่ละปีสตรีวัยรุ่นในประเทศที่กำลังพัฒนาได้รับการทำแท้งที่ไม่ปลอดภัยราว 2 ล้านคน และร้อยละ 33.33 ของกลุ่มสตรีอายุน้อยกว่า 20 ปี ต้องเข้ารับการรักษาใน โรงพยาบาลเนื่องจากภาวะแทรกซ้อนจากการทำแท้ง (วัชระ เขียมรัมย์กุล และคณะ, 2543. หน้า 1 ; อ้างอิงมาจาก Adolescent reproductive health network, 1997. p 17)

ในประเทศไทย พบการคลอดของมารดาวัยรุ่นที่อายุต่ำกว่า 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 11.70 (กรมอนามัย, กระทรวงสาธารณสุข. 2548) ซึ่งใกล้เคียงกับรายงานของต่างประเทศที่พบ ประมาณร้อยละ 12.50 (วัชระ เขียมรัมย์กุล และคณะ, 2543. หน้า 1 ; อ้างอิงมาจาก

Adolescent reproductive health network, 1997. p 17) และจากการประมาณการการทำแท้งของศูนย์สร้างเสริมสุขภาพวัยรุ่น โรงพยาบาลรามธิบดี โดยใช้ตัวเลขเด็กที่มารักษาอาการตกเลือดจากการทำแท้งเดือน คาดว่าวัยรุ่นหญิงมีการทำแท้งถึงปีละ 300,000 คน หรือประมาณ 1,000 คนต่อวัน (สุวรรณา เรื่องกัญญาจนเศรษฐี, 2548) การตั้งครรภ์ของวัยรุ่นยังพบภาวะแทรกซ้อนระหว่างตั้งครรภ์ และการคลอด ตลอดทั้งภาวะแทรกซ้อนในทารกมากกว่าปกติ นอกจากนี้ยังถือเป็นโศกนาฏกรรมของสังคม เนื่องจากวัยรุ่นคนนั้นจะสูญเสียโอกาสในการดำเนินชีวิตเหมือนวัยรุ่นปกติทั่วไปที่พึงได้รับ

จังหวัดพิษณุโลก พบการคลอดของมารดาวัยรุ่นที่อายุต่ำกว่า 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 21.89 (กลุ่มงานสนับสนุนวิชาการ, สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดพิษณุโลก, 2548) สำหรับอำเภอเนินมะปรางพบการคลอดของมารดาวัยรุ่นที่อายุต่ำกว่า 20 ปี ในปีงบประมาณ 2548 คิดเป็นร้อยละ 21.00 ซึ่งมีค่าใกล้เคียงกับระดับจังหวัด แต่เมื่อเปรียบเทียบระดับประเทศจะเห็นได้ว่ามีอัตราการคลอดในกลุ่มนี้สูงกว่าประมาณ 2 เท่า โดยอายุต่ำสุดที่พบการตั้งครรภ์คือ 14 ปี เมื่อเปรียบเทียบสัดส่วนการตั้งครรภ์กลุ่มมารดาวัยรุ่นที่อายุต่ำกว่า 20 ปี พบว่าเป็นกลุ่มอายุ 14 - 15 ปี ร้อยละ 9.84 ซึ่งเด็กกลุ่มนี้ส่วนใหญ่กำลังศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น แนวทางที่จะสามารถแก้ปัญหาการตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควรนี้ได้ คือ การทำให้นักเรียนมีทักษะการปฏิเสธ การวางตัวให้เหมาะสมกับการมีคนรักในวัยเรียน ซึ่งแนวทางหนึ่งในการเพิ่มทักษะชีวิตแก่วัยรุ่นกลุ่มดังกล่าว และจากการดำเนินงานของอำเภอเนินมะปราง โดยจัดทำโครงการค่ายทักษะชีวิตวัยรุ่นอย่างต่อเนื่องมา 3 ปี โดยการคัดเลือกเด็กนักเรียนกลุ่มเสี่ยงมาเข้าค่าย เพื่อให้เด็กนักเรียนวัยรุ่นมีทักษะในการดำเนินชีวิตที่ปลอดภัยจากการมีเพศสัมพันธ์ ผลปรากฏว่าไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ยังคงพบนักเรียนวัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ระหว่างเรียนจนตั้งครรภ์ และต้องออกจากระบบการศึกษาไป จากการประเมินผลการดำเนินโครงการค่ายทักษะชีวิต พบว่าสาเหตุที่ทำให้การดำเนินงานไม่ประสบผลสำเร็จส่วนหนึ่ง คือ ไม่ทราบข้อมูลสภาพปัญหาของนักเรียนในพื้นที่ที่สำคัญสำหรับนำมาวางแผนการจัดทำโครงการค่ายทักษะชีวิต และที่ผ่านมาอำเภอเนินมะปรางยังไม่เคยมีการสำรวจข้อมูลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนารูปแบบการเพิ่มทักษะชีวิต เพื่อป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในอำเภอเนินมะปราง โดยการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับความรู้ เจตคติ พฤติกรรมทางเพศ รวมทั้งปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในอำเภอเนินมะปราง เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบการเพิ่มทักษะชีวิตแก่นักเรียนกลุ่มดังกล่าวต่อไป

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการเพิ่มทักษะชีวิต เพื่อป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในอำเภอเนินมะปราง
2. เพื่อสำรวจปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตอำเภอเนินมะปราง
3. เพื่อสำรวจพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตอำเภอเนินมะปราง
4. เพื่อสำรวจทักษะชีวิตในการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตอำเภอเนินมะปราง
5. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในอำเภอเนินมะปราง ในด้านประเภทของโรงเรียน
6. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในอำเภอเนินมะปราง กับตัวแปรด้านเพศ ลักษณะการเลี้ยงดู ลักษณะการอยู่อาศัย ความรู้เรื่องเพศศึกษา เจตคติทางเพศ ทักษะพิสัย และปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์

ความสำคัญของการวิจัย

1. ผลการวิจัยจะช่วยให้ผู้ปกครอง ครู อาจารย์ เจ้าหน้าที่สาธารณสุข และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทราบถึงปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ และพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อำเภอเนินมะปราง จังหวัดพิษณุโลก
2. ผลการวิจัยจะเป็นแนวทางในการป้องกัน และแก้ไขปัญหาการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร และการตั้งครรรภ์อันไม่พึงประสงค์ในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
3. ผลการวิจัยจะเป็นแนวทางในการป้องกัน และแก้ไขปัญหาการแพร่กระจายของโรคเอดส์ และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น
4. ผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์สำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการนำรูปแบบการเพิ่มทักษะชีวิตไปปรับใช้ หรือนำไปพัฒนา เพื่อป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยนี้ได้ประยุกต์ใช้ทฤษฎี PRECEDE / PROCEDE MODEL เพื่อพัฒนารูปแบบการเพิ่มทักษะชีวิต เพื่อป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในอำเภอเนินมะปราง จังหวัดพิษณุโลก โดยได้ศึกษาในกลุ่มนักเรียนในระดับชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 1 – 3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา และโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ในอำเภอ
เนินมะปราง จังหวัดพิษณุโลก ปีการศึกษา 2549 ระหว่างเดือนธันวาคม พ.ศ. 2549 จำนวน 18
โรงเรียน 75 ห้อง รวมจำนวนนักเรียน 2,227 คน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ทักษะชีวิต หมายถึง ความสามารถขั้นพื้นฐานของบุคคลในการปรับตัว และเลือก
ทางเดินชีวิตที่เหมาะสมในการเผชิญปัญหาต่างๆ ที่อยู่รอบตัวในสภาพสังคมปัจจุบัน และ
เตรียมพร้อมสำหรับในอนาคตได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยอาศัยการถ่ายทอดประสบการณ์ด้วย
การฝึกฝน อบรม ซึ่งองค์ประกอบของทักษะชีวิตแบ่งเป็น 3 ด้าน คือ

1.1 ทักษะชีวิตด้านพุทธิพิสัย หรือความรู้ ซึ่งในงานวิจัยนี้หมายถึง ความรู้ด้าน
เพศศึกษา

1.2 ทักษะชีวิตด้านจิตพิสัย หรือเจตคติ ซึ่งในงานวิจัยนี้หมายถึง เจตคติทางเพศ

1.3 ทักษะชีวิตด้านทักษะพิสัย หมายถึง ทักษะการสร้างสัมพันธภาพ และ
การสื่อสาร ทักษะในการตัดสินใจ และแก้ไขปัญหา รวมทั้งทักษะการจัดการกับอารมณ์ และ
ความเครียด

2. ความรู้ด้านเพศศึกษา หมายถึง ความรู้ด้านการตั้งครรภ์ และการคลอด
ด้านการคุมกำเนิด ด้านโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

3. เจตคติทางเพศ หมายถึง ความรู้สึก ความนึกคิดที่ได้จากการเรียนรู้ และ
ประสบการณ์ของนักเรียนที่ตอบสนองต่อสิ่งเร้าทางเพศ ซึ่งส่งผลต่อพฤติกรรมทางเพศที่
แสดงออกมาซึ่งครอบคลุมเรื่องดังต่อไปนี้

3.1 การมีคนรัก

3.2 การปฏิบัติตนต่อคนรัก

3.3 ความรู้สึกทางเพศ

3.4 ความอยากรู้อยากเห็นทางเพศ

3.5 การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร

3.6 ความรู้สึกผิดในเรื่องเพศ

3.7 การคุมกำเนิด และการทำแท้ง

4. ประเภทของโรงเรียน หมายถึง การแบ่งลักษณะของโรงเรียนที่เปิดทำการเรียน
การสอน ซึ่งแบ่งเป็น 2 ประเภท ดังนี้

4.1 โรงเรียนมัธยมศึกษา หมายถึง โรงเรียนที่เปิดทำการเรียนการสอนตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6

4.2 โรงเรียนขยายโอกาส หมายถึง โรงเรียนที่เปิดทำการเรียนการสอนตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 และขยายโอกาสทางการศึกษาต่อในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3

ซึ่งโรงเรียนทั้ง 2 ประเภท มีความแตกต่างในด้านขนาดประชากรนักเรียน การรับรู้สื่อของนักเรียน ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน ระเบียบกฎเกณฑ์ของโรงเรียน

5. การอบรมเลี้ยงดู หมายถึง วิธีการที่พ่อแม่ หรือผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักเรียนในการอบรมเลี้ยงดู โดยแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผล การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน และการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย

5.1 การอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผล หมายถึง วิธีการปฏิบัติของพ่อแม่ ผู้ปกครองที่ทำให้เด็กรู้สึกว่าได้ได้รับความยุติธรรมทั้งในด้านความรัก ความอบอุ่น ความมีเหตุผล ยอมรับในความสามารถ และรับฟังความคิดเห็นของเด็ก ตลอดจนให้ความช่วยเหลือแก่เด็กตามโอกาสที่เหมาะสม

5.2 การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน หมายถึง วิธีการปฏิบัติของพ่อแม่ ผู้ปกครองที่ทำให้เด็กรู้สึกว่าไม่ได้รับอิสระ และต้องการให้เด็กอยู่ในระเบียบวินัยอย่างสม่ำเสมอทุกด้าน โดยถือเอาความพอใจ และความต้องการของตนเองเป็นสำคัญ

5.3 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย หมายถึง วิธีการปฏิบัติของพ่อแม่ ผู้ปกครองที่ทำให้เด็กรู้สึกว่าได้รับอิสรภาพ และถูกตามใจมากเกินไปจนเด็กเกิดความรู้สึกว่าไม่ได้รับความรัก ความเอาใจใส่ หรือคำแนะนำ และความช่วยเหลือจากพ่อแม่ หรือผู้ปกครอง

6. ลักษณะการพักอาศัย หมายถึง การพักอาศัยของนักเรียนขณะมาเรียนหนังสือ ได้แก่

6.1 อยู่กับบิดามารดา หมายถึง พักอยู่อาศัยกับบิดา หรือมารดา หรือบิดาและมารดา

6.2 อยู่กับญาติ หมายถึง พักอาศัยอยู่กับ ปู่ ย่า ตา ยาย ลุง ป้า น้า อา

6.3 อยู่ตามลำพัง หมายถึง พักอาศัยอยู่เพียงลำพังเพียงคนเดียว หรือกับพี่น้องร่วมมารดา ในบ้านของตนเอง

7. ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ หมายถึง ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดการมีเพศสัมพันธ์ได้แก่

7.1 การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ หมายถึง การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์เป็นส่วนผสม

7.2 การอ่านหนังสือกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ หมายถึง การอ่านหนังสือที่มีภาพโป๊เปลือย หรือหนังสือที่มีเนื้อหาสื่อความหมายกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ

7.3 การดูสื่อที่กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ หมายถึง การดูสื่อที่มีเนื้อหาสื่อความหมายกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ได้แก่ ละครที่มีบทรักที่สื่อทางโทรทัศน์ ภาพยนตร์ลามกอนาจาร ภาพโป๊เปลือยที่สื่อทางอินเทอร์เน็ต ฯลฯ

7.4 การแตะเนื้อต้องตัวกับเพศตรงข้ามในเชิงขู่สาว หมายถึง การสัมผัสภายนอกร่างกายกับเพศตรงข้าม ได้แก่ การจับมือ การกอด จูบ ลูบไล้

7.5 การเที่ยวในเวลากลางคืน หมายถึง การออกไปพบปะเพื่อนฝูงกลุ่มเพศเดียวกันหรือกลุ่มเพื่อนต่างเพศเพื่อทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งนอกที่พักอาศัยโดยปราศจากผู้ปกครอง

8. พฤติกรรมทางเพศ หมายถึง การมีเพศสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงโดยสมัครใจ หรือตั้งใจ ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมาของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา และโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ซึ่งครอบคลุมประเด็นดังต่อไปนี้

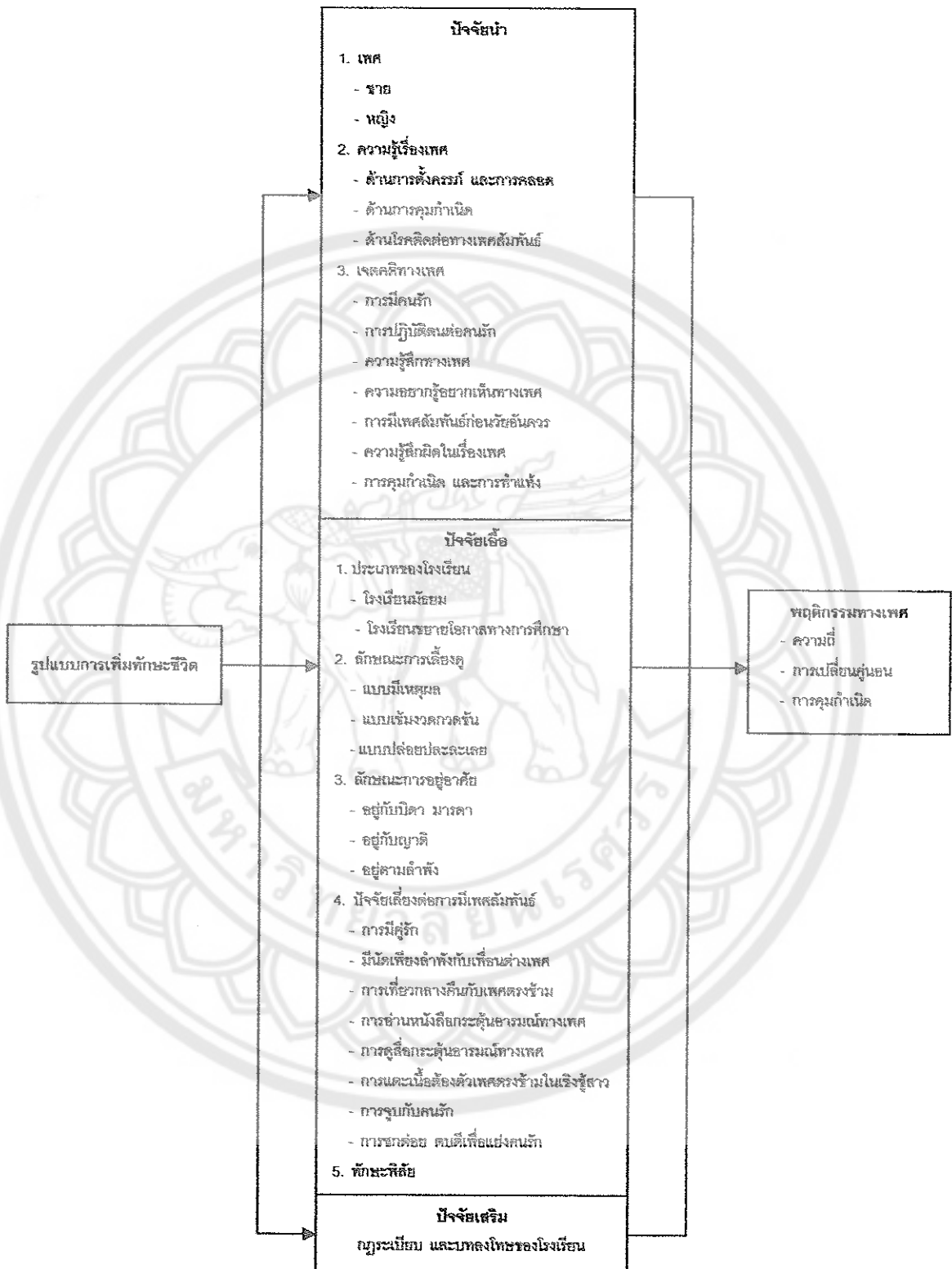
8.1 ความถี่ของการมีเพศสัมพันธ์ หมายถึง จำนวนครั้งที่มีเพศสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามในช่วงเวลา 6 เดือนที่ผ่านมา

8.2 การเปลี่ยนคู่นอน หมายถึง จำนวนคู่นอนที่เป็นเพศตรงข้ามช่วงเวลา 6 เดือนที่ผ่านมา

8.3 การคุมกำเนิด หมายถึง วิธีการที่เพศหญิง หรือเพศชายใช้เพื่อป้องกันการตั้งครรภ์

9. บทลงโทษของโรงเรียน หมายถึง การรับรู้ และประสบการณ์การได้รับบทลงโทษของโรงเรียนเมื่อพบว่านักเรียนมีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ หรือการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ได้แก่ ตักเตือนนักเรียน และผู้ปกครอง ภาคทัณฑ์ ทัณฑ์บน ให้ออกจากโรงเรียน ไล่ออกจากโรงเรียน เป็นต้น

10. การยอมรับในกลุ่มเพื่อน หมายถึง การที่สามารถคบหาเพื่อนในกลุ่มเดียวกันอย่างไม่มีข้อขัดแย้ง และทุกคนในกลุ่มยอมรับ

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย